

בבית המשפט העליון

רע"ב 818/19

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים ב-
עת"א 57560-12-18 מיום 2.1.2019. שניתנה על ידי סגן
הנשיאה י' צלקובניק, והשופטים י' עדן ו-ג' שלו

בשם המבקש: עו"ד מיכל פורמנץ

בשם המשיבה: עו"ד ענת גולדשטיין

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים (סגן הנשיאה י' צלקובניק, והשופטים י' עדן ו-ג' שלו) בעת"א 57560-12-18 מיום 2.1.2018, בגדרו התקבלה עתירת המשיבה על החלטתה של ועדת השחרורים בוש"ר 18-08-49083 מיום 18.12.2018, אשר קיבלה את בקשתו של המבקש לשחרור מוקדם על תנאי ממאסרו.

2. המבקש הורשע, על פי הודאתו, בכיצוע עבירה של גיוס חברים לארגון טרור לפי סעיף 22(ג) לחוק המאבק בטרור, התשע"ו-2016 (להלן: חוק המאבק בטרור), עבירה של מתן שירות לארגון טרור לפי סעיף 23 לחוק המאבק בטרור, עבירת נשק לפי סעיף

144(ב)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ועבירה של מגע עם סוכן חוץ לפי סעיף 114(א) לחוק העונשין.

3. בגין מעשים אלו, נדון המבקש ל-42 חודשי מאסר בפועל. כעולה מתגובת המשיבה, המבקש עתיד לסיים את ריצוי עונשו ביום 17.1.2020.

4. המבקש הגיש לוועדת השחרורים בקשה לשחרור מוקדם על תנאי ממאסרו, תוך שהדגיש את הצורך לתמוך באשתו בגידול ילדיהם ברצועת עזה, ולסעוד את בנו החולה המקבל טיפולים בישראל.

5. המשיבה התנגדה לבקשה, והגישה מטעמה חוות דעת גלויה שהוכנה על ידי שירות הביטחון הכללי (להלן: השב"כ), בגדרה נכתב כי:

"נשקפת מהנדון [המבקש – י' א'] מסוכנות רבה לאור פעילותו אשר סייעה לארגון רצחני והודאתו במעורבות בירי טילים לעבר מדינת ישראל [...] למותר לציין כי תא השטח ממנו מגיע הנדון [המבקש – י' א'] ואשר אליו עתיד לחזור, שכונת תרכמאן שברצועת עזה, הינה אזור בו פועלים ארגוני טרור רבים, אשר עוסק [כך במקור – י' א'] גם בימים אלו בפעילויות טרור כנגד מדינת ישראל".

6. על אף האמור, בהחלטתה מיום 18.12.2018, קיבלה ועדת השחרורים את בקשת המבקש לשחרור מוקדם ממאסר, לאחר שהתרשמה כי "כל מעייניו [של המבקש – י' א'] לסעוד את בנו ואת אשתו", באופן שיש בו "כדי למזער את מסוכנותו", וזאת בשים לב לכך שבמשך השנים שבין מועד ביצוע העבירות בגינן הורשע, בשנת 2012, לבין מועד מעצרו, בשנת 2016, לא ביצע עבירות נוספות.

7. בית המשפט לעניינים מינהליים בבאר שבע קיבל את עתירת המשיבה על החלטת ועדת השחרורים, בקובעו כי אופי העבירות בהן הורשע המבקש מעיד כי הן בוצעו על בסיס אידאולוגי המגביר המסוכנות הנשקפת ממנו, וכי "אין אינדיקציה של ממש לזניחת אותה אידאולוגיה". עוד נקבע כי היה על הוועדה להעניק משקל רב לחוות הדעת של השב"כ, אשר מתייחסת לנסיבות מעשיו של המבקש.

לבסוף, קבע בית המשפט לעניינים מינהליים כי מצבו הבריאותי של בנו של המבקש, כשלעצמו, אינו מוליך "ישירות לאותה מסקנה של הוועדה כי הדבר ממזער את המסוכנות עד כדי אפשרות שחרור", כלשונו.

משכך, נקבע כי החלטת ועדת השחרורים חרגה ממתחם הסבירות והורה על ביטולה.

8. על החלטה זו הגיש המבקש את הבקשה שלפניי.

בבקשתו, טוען המבקש כי שגה בית המשפט לעניינים מינהליים בקביעתו כי החלטת ועדת השחרורים לוקה בחוסר סבירות המצדיק את ביטולה.

עוד טוען המבקש כי משהתקבלו החלטות סותרות על ידי ועדת השחרורים ועל ידי בית המשפט לעניינים מינהליים, יש כהגדרתו "להקל ולהגמיש את המבחן למתן רשות ערעור".

לבסוף טוען המבקש כי חוות הדעת שהוגשה מטעם השב"כ מייחסת לו, כלשונו, "מסוכנות אישית רק על סמך מיקום גיאוגרפי כללי", ואינה מתחשבת בנסיבותיו האישיות מהן ניתן להסיק כי לא נשקפת ממנו מסוכנות.

9. המשיבה מתנגדת לבקשה. לטענתה, עניינו של המבקש אינו מצדיק מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי", ומכל מקום, לא נפל פגם בפסק דינו של בית המשפט לעניינים מינהליים.

10. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

11. כידוע, רשות ערעור על החלטה של בית המשפט לעניינים מינהליים הדין בעתירה על החלטת ועדת השחרורים לא תינתן אלא במקרים שבהם מתעוררת סוגיה משפטית בעלת חשיבות כללית, בדומה לאמות המידה הרגילות החלות על בקשות למתן רשות ערעור (ראו למשל: רע"ב 934/18 בכר נ' מדינת ישראל (10.4.2018)).

משכך, העובדה כי ועדת השחרורים ובית המשפט לעניינים מינהליים הגיעו למסקנות שונות אינה מצדיקה, כשלעצמה, הקלה בתנאים הדרושים למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". הבקשה שלפניי אינה חורגת מעניינו האישי של המבקש – ודי בכך כדי להביא לדחייתה.

בפרט, אין בטענת המבקש כי קיים קושי בהוכחת שינוי בעמדתו האידיאולוגית כדי לעורר סוגיה עקרונית המצדיקה מתן רשות ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים

מינהליים (רע"ב 9720/17 אלשובכי נ' מדינת ישראל (20.12.2017); להלן: עניין אלשובכי).

12. אף לגופו של עניין, איני סבור כי המבקש עמד בנטל להראות כי "שחרורו אינו מסכן את שלום הציבור" (סעיף 3(ב) לחוק שחרור על-תנאי ממאסר, התשס"א-2001).

לטעמי, העבירות החמורות שבגינן הורשע המבקש אכן מלמדות על אידאולוגיה שעמדה בבסיס מעשיו, אשר מעידה על המסוכנות הנשקפת ממנו לשלום הציבור (ראו והשוו לעניין אלשובכי).

לכך מתווספת אף חוות דעתו של השב"כ, אשר מתייחסת לנסיבות מעשיו של המבקש, ובפרט, לכך שמלבד העבירות שבהן הורשע, הודה המבקש במעורבות בירי רקטות לעבר ישראל ואף בכך שהסיע בעבר מחבל מתאבד לכפר דרום לצורך ביצוע פיגוע.

בנסיבות אלו, על המבקש מוטל נטל כבד להראות כי זנח את האידאולוגיה שהובילה אותו בביצוע המעשים שבגינם הורשע. בנטל זה לא עמד המבקש.

13. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ה בניסן התשע"ט (30.4.2019).

ש ו פ ט